

[Justitsministeren.]

retten, er det statsadvokaten, der må afgøre, om udførelsen af dette hverv kan give anledning til en reaktion. Det er også statsadvokaten, der må tage stilling til, om der er grundlag for strafferetlig indskriden. Jeg har derfor sendt politimesterens redegørelse til statsadvokaten for Fyn med henblik på en sådan stillingtagen.

Af *Burgdorf* til justitsministeren (8. august 1973):

„Har ministeren gjort ministeren for kulturelle anliggender opmærksom på, at den omstridte film om Jesus vil falde ind under blasfemiparagraffen?“

(Spm. nr. 317).

Begrundelse.

De udtalelser, der har været fremme om den påtænkte Jesusfilm, efterlader ingen tvivl om, at filmen vil falde ind under blasfemiparagraffen. Jeg finder det naturligt, om justitsministeriet gør ministeren for kulturelle anliggender opmærksom på den risiko, der nu løbes for, at skaberen af en statsstøttet film anklages og dømmes efter blasfemiparagraffen. Jeg finder det i sig selv urimeligt og krænkende, at staten giver en sådan film sit blå stempel. Sagen bliver ikke mindre urimelig af, at man risikerer, at statsstøttet film vil give anledning til anklage for blasfemi.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (16. august 1973):

Jeg må besvare hr. Burgdorfs spørgsmål benægtende allerede af den grund, at jeg ikke kan have nogen begrundet mening om, hvorvidt den planlagte film vil være i strid med straffelovens blasfemibestemmelse i § 140. I øvrigt kan det heller ikke være min opgave som justitsminister på forhånd at tage stilling til noget sådant, men det må overlades til anklagemyndigheden og domstolene at afgøre, om der er grundlag for strafferetlig indskriden over for producenten af en film. Normalt vil dette først kunne afgøres, når filmen er færdigfremstillet og eventuelt offentliggjort.

Som bekendt har regeringen i sidste folketingssamling fremsat forslag om ophævelse

af straffelovens § 140. Forslaget blev udskudt til næste samling for at muliggøre en grundigere behandling, men det er naturligvis fortsat regeringens ønske at få ophævet bestemmelsen.

Jeg kan i øvrigt henvise til svaret for ny lig fra ministeren for kulturelle anliggender til hr. Henning Andersen, hvoraf det fremgår, at kulturministeren ifølge filmloven ikke kan tilsidesætte det skøn, der ligger til grund for filminstituttets afgørelse om at yde en garanti for lån til produktion af film.

Af *Kurt Brauer* til socialministeren (8. august 1973):

„Finder ministeren det tilfredsstillende, at de gældende regler for boligadministration muliggør en favorisering af personer på relativt højt socialt niveau?“

(Spm. nr. 318).

Begrundelse.

I et dagblad (BT) er det blevet fremdraget, at der er en meget skæv social fordeling af lejlighederne i socialt og kommunalt boligbyggeri. Jeg er ikke i tvivl om, at også det private boligmarked udviser „skævheder“ i tildelingspolitikken.

Det er min opfattelse, at dette er overordentlig utilfredsstillende, dels fordi en sådan mangel på kontrol med boligejernes tildelingspolitik giver næring til teorier om pampervælde, og dels fordi man ofte møder eksempler på, at virkelig socialt nødstedte familier afvises, samtidig med at forholdsvist bedrestillede flytter ind i eftertragtet byggeri. Mange af disse nødstedte familier ender som sociale tragedier, fordi familien splittes, og store udgifter for socialvæsenet bliver en logisk følge.

Det er mit ønske med spørgsmålet at give ministeren lejlighed til at udtrykke sin misbilligelse af de herskende tilstande, f. eks. gennem en offentliggørelse af, hvor mange familier der årligt rammes af institutionsanbringelsens nødvendighed, fordi de ikke har kunnet anvises en bolig.

Socialminister *Eva Gredals* svar (15. august 1973):

I sin begrundelse for sit spørgsmål har hr. Kurt Brauer bl. a. anført, at han vil give mig